

8 Φεβρουαρίου 2020

Υπάρχουν μεταθανάτιες εμπειρίες;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τα φαινόμενα των μεταθανάτιων εμπειριών έχουν αυξηθεί κατά πολύ τα τελευταία χρόνια λόγω του ότι, με την πρόοδο της ιατρικής επιστήμης, χρησιμοποιούνται νέες τεχνικές διεγέρσεως της σταματημένης καρδιάς για την επαναφορά των «κλινικά νεκρών». Υπάρχουν επίσης και δυνατά φάρμακα που χορηγούνται πλέον κατά κόρον στους βαριά ασθενείς, τα οποία φέρνουν παραισθήσεις. Επομένως έχουμε δύο είδη εμπειριών, τις οποίες πρέπει να τις ξεχωρίσουμε, διότι είναι διαφορετικές. Οι εμπειρίες του «κλινικά» νεκρού και οι εμπειρίες των «πρόθυρων του θανάτου» του.

Ο ψυχίατρος Ραιμόντ Μούντνυ εξέδωσε το 1975 ένα βιβλίο με μεταθανάτιες εμπειρίες, από το οποίο πουλήθηκαν δύο εκατομμύρια αντίτυπα! Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει τις εμπειρίες εκατόν πενήντα ατόμων που ήταν κλινικά νεκροί και συνοψίζει και σχολιάζει τα κοινά σημεία των εμπειριών αυτών, βγάζοντας συμπεράσματα περί της καταστάσεως της ψυχής στη μετά το θάνατο ζωή. Ακολούθησαν στη συνέχεια και άλλα άρθρα, κυρίως της δόκτορος Ελίζαμπεθ Κιούμπλερ-Ρος, της οποίας οι διαπιστώσεις είναι όμοιες με εκείνες του δόκτορος Μούντνυ.

Ο π. Σεραφείμ Ρόουζ, ορθόδοξος Ρώσος μοναχός, μελέτησε τα θέματα αυτά με

βάση τους ορθόδοξους Πατέρες και μας παρουσιάζει αναλυτικά τις απόψεις του. Υπάρχουν, μας λέει, κοινά σημεία στις περιγραφές των προσώπων που είχαν μεταθανάτιες εμπειρίες. Αυτές είναι:

1. Η εξωσωματική εμπειρία.

Το πρώτο πράγμα που συμβαίνει σ' έναν άνθρωπο που πεθαίνει είναι ότι αφήνει το σώμα του και εξακολουθεί να υπάρχει εντελώς χωριστά απ' αυτό, χωρίς να χάνει ούτε στιγμή τη συνείδησή του.

Αναφέρει ο Δρ Μούντυ για κάποιον που είχε μια τέτοια μεταθανάτια εμπειρία, αφηγείται τα εξής: «Τους έβλεπα να προσπαθούν να με επαναφέρουν στη ζωή. Ήταν πραγματικά παράξενο. Δεν ήμουν πολύ ψηλά. Ήταν σχεδόν σαν να βρισκόμουν σ' ένα βάθρο, όχι όμως πολύ επάνω απ' αυτούς· μόλις που κοίταζα από πάνω τους. Προσπαθούσα να τους μιλήσω, αλλά κανείς δεν μπορούσε να με ακούσει, κανείς δεν με πρόσεχε».

2. Η συνάντηση με άλλους.

Ο Δρ Μούντυ αναφέρει περιπτώσεις ανθρώπων που μόλις βγήκαν από το σώμα ή και όταν ψυχορραγούσαν, είδαν διάφορα γνωστά ή άγνωστα τους πρόσωπα κεκοιμημένα:

«Ο γιατρός με είχε ξεγράψει και είπε στους συγγενείς μου ότι ψυχορραγούσα... Έβλεπα ένα πλήθος ανθρώπων να αιωρούνται μαζί μου, γύρω μου, στο ταβάνι του δωματίου μου. Ήταν όλοι άνθρωποι που είχα γνωρίσει στη προηγούμενη ζωή μου, αλλά τότε είχαν ήδη όλοι πεθάνει. Αναγνώρισα τη γιαγιά μου, μία συμμαθήτριά μου από το σχολείο και πολλούς συγγενείς και φίλους... Ήταν μια πολύ ευτυχισμένη στιγμή και ένιωσα ότι ήλθαν να με προστατεύσουν και να με οδηγήσουν».

3. Η θέα φωτεινής ύπαρξης.

Τα περισσότερα άτομα περιγράφουν την εμπειρία αυτή σαν εμφάνιση ενός φωτός που η λαμπρότητά του αυξάνεται ταχύτατα. Όλοι το αναγνωρίζουν σαν κάποια ύπαρξη με συγκεκριμένη προσωπικότητα, γεμάτη ζεστασιά και αγάπη που μαγνητίζει κυριολεκτικά αυτόν που μόλις έχει πεθάνει. Ο προσδιορισμός της ταυτότητας αυτοί του όντος φαίνεται να εξαρτάται από το θρησκευτικό υπόβαθρο του ανθρώπου. Αυτό καθαυτό δεν έχει συγκεκριμένη μορφή. Μερικοί λένε ότι είναι ο Χριστός και άλλοι ότι είναι Άγγελος:

«Άκουσα τους γιατρούς να λένε ότι ήμουν νεκρός και την ίδια στιγμή ένιωσα να

κλυδωνίζομαι ή μάλλον κάτι σαν να έπλεα ή πετούσα... Όλα γύρω μου ήταν κατάμαυρα, εκτός από αυτό το φως που ήταν ορατό αρκετά μακριά από μένα. Ήταν ένα πολύ λαμπρό φως, άλλα στην αρχή δεν ήταν πολύ μεγάλο. Όσο όμως πλησίαζε, όλο και μεγάλωνε».

Και όταν κάποιος άλλος πέθανε, ένιωσα να πλέει «προς το αγνό, κρυστάλλινο και καθαρό φως... Δεν υπάρχει τέτοιο φως πάνω στη γη και γι' αυτό δεν μπορώ να το περιγράψω. Δεν είδα βέβαια κάποιο πρόσωπο μέσα σε αυτό το φως, κι όμως είναι σίγουρο πως έχει μια ιδιαίτερη οντότητα. Είναι ένα φως τέλειας κατανοήσεως και αγάπης...».

Δεν είναι φυσικά καθόλου εύκολο να κρίνουμε τις εμπειρίες αυτές με τις δικές μας δυνατότητες και προϋποθέσεις. Ούτε μπορούμε πάλι να τις δεχόμαστε ανεξέλεγκτα και να είμαστε ευκολόπιστοι σε τέτοιες περιγραφές, γιατί μπορεί ο διάβολος να τις εκμεταλλευτεί και να μας ρίξει σε πλάνη. Αλλά ούτε είναι σωστό να εξομοιώνουμε τις εμπειρίες αυτές, αλλά πρέπει να θέτουμε τις πληροφορίες μας στη διάκριση έμπειρου και αγίου Πνευματικού Πατρός, ο οποίος μπορεί να μας τοποθετήσει για την κάθε περίπτωση. Διότι άλλες εμπειρίες είναι προεκτάσεις ψυχολογικών καταστάσεων, άλλες είναι σατανικές ενέργειες και άλλες προέρχονται από τη Χάρη και την ευλογία του Θεού.

Αλλά και στον Ευεργετινό βρίσκουμε τέτοια περιστατικά που αναφέρονται στη μεταθανάτια «εξωσωματική» ζωή. Επομένως οι εξωσωματικές εμπειρίες δεν είναι μόνο σύγχρονα φαινόμενα, υπάρχουν και στην εκκλησιαστική παράδοση.

Συγκεκριμένα, αναφέρει ο Ευεργετινός για ένα νέο που ήθελε να γίνει μοναχός και η μητέρα του τον παρακαλούσε να μην το κάνει, για να μην την αφήσει μόνη. Αλλά εκείνος έφυγε, λέγοντας της ότι θέλει να σώσει την ψυχή του! Έπειτα από λίγο πέθανε η μητέρα του και μετά αρρώστησε και ο μοναχός, ήλθε στο χείλος του θανάτου, βγήκε από το σώμα η ψυχή του και αρπάχθηκε στον τόπο που βρίσκονταν οι κολαζόμενοι. Εκεί συνάντησε και την μητέρα του, η οποία μάλιστα εξεπλάγη όταν τον είδε και τον ρώτησε, πώς αυτός βρίσκεται στον χώρο των κολαζόμενων, αφού έγινε μοναχός για να σώσει την ψυχή του! Και τότε ακούστηκε φωνή που έλεγε να τον πάρουν από τον τόπο εκείνο. Αμέσως επανήλθε στον εαυτό του από την έκσταση, την εξωσωματική εμπειρία, και διηγείτο ό,τι είδε και άκουσε στους παρευρισκόμενους αδελφούς. Αυτό βέβαια έγινε «κατ' οικονομίαν» και δεν μπορούμε να ξέρουμε γιατί ο Θεός το επέτρεψε.

Από το παράδειγμα αυτό όμως συμπεραίνουμε. Όπως ήδη είπαμε, ότι οι εξωσωματικές εμπειρίες δεν είναι μόνο σύγχρονες καταστάσεις, αναφέρουν και τα πατερικά συγγράμματα τέτοιες εμπειρίες. Η διαφορά είναι ότι οι σύγχρονοι, και

μάλιστα οι Δυτικοί, μας αναφέρουν εμπειρίες που έχουν ως κύριο χαρακτηριστικό τους τη διαπίστωση ότι όλα μετά το θάνατο είναι ήρεμα, υπάρχει το φωτεινό ον που όλους τους επισκιάζει και δεν χρειάζεται να φοβόμαστε το θάνατο. Δεν υπάρχει Κρίση. Δεν υπάρχει Κόλαση και επομένως τίποτε δεν είναι αμαρτία. Ας ζήσουμε λοιπόν όπως θέλουμε, ας ρίχουμε στις ηδονές!

Αλλά μήπως είναι κι αυτό ένα τέχνασμα του διαβόλου για να μας αποσπάσει από την εν Χριστώ ζωή;

Πηγή: «Θάνατος, Ανάσταση και Αιώνια ζωή». Εκδ. Ετοιμασία, Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Καρέας.